

РЕШЕНИЕ

№ 34084

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **5685**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Р. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място] 1164, [улица] срещу мълчалив отказ на консулското длъжностно лице – Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Х. кралство Й. по заявление от 20.03.2025 г. за издаване на виза „Д“. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. По конкретно, твърди, че съпругът ѝ К. А. А., ЕГН: [ЕГН] е сирийски гражданин с предоставена международна закрила /хуманитарен статут/ в Република България. Заявлението за издаване на виза „Д“ е било с цел събиране на жалбоподателката със съпруга ѝ на територията на република България, като отказът за това е ограничил правото ѝ на семеен живот. Това право било защитено от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, тъй като чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Недопускането ѝ да се събере със съпруга си, законно пребиваващ на територията на Република България, било такова нарушение. Моли отмяна на мълчаливия отказ.

Ответникът консулското длъжностно лице – Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Х. кралство Й. не взема становище.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му по чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Недопускането ѝ да се събере със съпруга си, законно пребиваващ на територията на Република България, било такова нарушение.

Съдът приема доводите на жалбоподателя, че в случая е налице мълчалив отказ, жалбата срещу който е подадена в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК, тъй като съгласно чл. 30, ал. 3 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/ предвижда, че решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни считано от датата на подаване на заявлението. Съгласно чл. 30, ал. 4 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни по реда на [чл. 20, ал. 1, т. 2](#) се взема по реда на ал. 2 в срок до 15 календарни дни считано от датата на подаване на заявлението. Съгласно ал. 6 от същата разпоредба, сроковете по ал. 3 и ал. 4 могат да бъдат удължени с 20 календарни дни при необходимост от извършване на допълнителни проучвания, проверки или представяне на документи. Следователно, правилен е доводът на жалбоподателя, че в случая максималният срок на произнасяне е 35 дни от датата на подаване на заявлението на 20.03.2025 г. /л.л. №№ 17-24/, който е изтекъл на 24.04.2025 г. По делото няма данни за произнасяне от компетентния орган по смисъла на чл. 30, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/ – ответникът консулското длъжностно лице, поради което е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК.

Предвид гореизложеното за наличието на мълчалив отказ, за наличието на доводи за нарушаване на Европейската конвенция за правата на човека, както и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК, то тя следва да се разгледа по същество. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, а е видно и от приложената по делото административна преписка, че жалбоподателката е подала заявление от 20.03.2025 г. за издаване на виза „Д“ пред консулското длъжностно лице – Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Х. кралство Й., за да се събере на територията на страната със съпруга си К. А. А., ЕГН: [ЕГН] е сирийски гражданин с предоставена международна закрила /хуманитарен статут/ в Република

България. По-горе се изложиха съображения, че по заявлението от 20.03.2025 г. е налице процесният обжалван мълчалив отказ. Съдът вече посочи, че оспореният мълчалив отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е налице, тъй като заявлението е подадено до компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УП на МВнР вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, както и Заповед № 10/27.03.2024 г. на посланика на Република България в посолството в [населено място], Х. кралство Й., с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР.

Чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ посочва случаите, в които се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец. Според ал. 2 от същата разпоредба в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Т. именно международно задължение, по аргумент от чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, е правото на всяко лице на неприкосновеност на личния и семейния му живот, прокламирано в чл. 8, § 1 КЗПЧОС, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г., обн. ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г. Според чл. 8, § 2 от Конвенцията намесата на държавните власти в упражняването на правото на зачитане на личния и семейния живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Ето защо, следва да се приеме, че с процесния мълчалив отказ, с който жалбоподателят не се допуска до пазара на труда на Република България, се засягат негови основни права по чл. 8, § 1 от Конвенцията, доколкото правото да се събере със съпруга си е част от семейния живот на човека. По делото не се установиха условията за намеса в това право по чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и мълчаливият отказ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание [чл. 173, ал. 2 от АПК](#), преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. По-конкретно, при новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя от 20.03.2025 г. административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства, изразяващи се в това дали жалбоподателят има право да получи издаване на виза „Д“, за да бъде допуснат на територията на Република България, за да се събере със съпруга си К. А. А., ЕГН: [ЕГН] е сирийски гражданин с предоставена международна закрила /хуманитарен статут/ в Република България. Административният орган следва да обсъди тези факти и издаде или откаже издаването на виза „Д“, като съобрази релевантните норми на ЗЧРБ и ЗУБ.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба Р. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място] 1164, [улица], мълчалив отказ на консулското длъжностно лице – Завеждащ консулската служба

в Посолството на Република България в А., Х. кралство Й. по заявление от 20.03.2025 г. за издаване на виза „Д“.

ИЗПРАЩА делото като преписка на консулската служба в Посолството на Република България в А., Х. кралство Й. за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по заявление от 20.03.2025 г. за издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.